

Deviatacká rozlúčka

(Slávnostný prejav)

Vážená pani riaditeľka, učiteľský zbor, milí spolužiaci,

o chvíľu budeme počuť posledné zvonenie, tú milovanú i nenávidenú melódiu. Vždy sme sa tešili, keď zvonilo na koniec hodiny, no o pár hodín odzvoní detským hrám, prvým láskam, vráskam, sklamaniam i žiaľu. Na nič z toho sa nebude dať zabudnúť. Ako by sa aj dalo, keď si každý z nás odnáša milión zážitkov. Spomienky na spoločné bláznovstvá, výhry a prehry, radosti i starosti ostanú hrubými písmenami vryté navždy v našich srdciach.

Naša cesta sa začala pred deviatimi rokmi, kedy naše kroky prvýkrát viedli do školy. Ruka v ruke s mamou sme sa vydali v ústrety nepoznaného dobrodružstva, ktoré na nás čakalo za bránami tejto budovy. Pocity boli rôzne. Niektorí boli plní šťastia, eufórie i vzrušenia, no aj strachu, obáv či neistoty, že sa pre nich skončili bezstarostné roky hier a detských zábav. Predsa sme však s rodičmi spoločne prekročili prah prváckych tried, kde nás už vítali usmievavé tváre pani učiteliek a vychovávateľiek.

Dodnes si pamätám, ako nám ochotná pani učiteľka rozdávala šlabikáre či prvé učebnice matematiky, ktoré sa stali neoddeliteľnou súčasťou našich aktoviek počas nasledujúceho roka. Postupne sme začali spoznávať prvé písmenká, ktoré sme skladali do slabík, slov a neskôr aj do viet. Obohatili sme sa aj o základné poznatky z matematiky. Naučili sme sa pracovať s číslicami, číslami i znamienkami. Ani v ostatných predmetoch sme netápali v neznámom poli a onedlho sme boli vyzbrojení vedomosťami z prvouky či vlastivedy.

Rýchlo z nás opadol pocit obáv vďaka každodenným stretnutiam. Mnohých z nás nerozdelil ani prechod z prvého stupňa na druhý, keďže sme sa opäť stretli so známymi tvármi v piatom ročníku. Nadobudnuté poznatky sme rozširovali, aby tak pribúdali dieliky do skladačky poznania. Každý školský rok nám dal čosi nové, čosi výnimočné. Síce sa nám do školy chodievalo čoraz s väčšou nevôľou, no ťahali nás k nej kamaráti a možno aj túžba po rozširovaní obzoru. Pokladnica spomienok nadobúdala na hodnote humornými situáciami, pri ktorých dokonca niekedy išlo za hranice školského poriadku. V pamäti nám ostanú šantivé prestávky, výbuchy smiechu, rozletené stoličky či nezabudnuteľné hlášky. Zvláštnu pozornosť si vyžadujú školské výlety (a nebolo ich málo), pri ktorých dochádzalo k zaujímavým, ba aj vtipným udalostiam, no hlavne posilňovali, utužovali a zjednocovali našu triednu „rodinu“. Tiež nezabudneme na písomné práce či odpovede, kde sme rozvíjali spoluprácu a vzájomnú pomoc. Uvedomili sme si, že mať pri sebe nášho verného spoločníka, ťahák, či zošit obetavého spolužiaka nie je nikdy na škodu.

Deväť rokov sa nám presýpalo pomedzi prsty ako ten najsypekší piesok. Ani sme sa nenazdali a už sme sa ocitli v deviatom ročníku. Konečne sa z nás stali najstarší žiaci so všetkým čo k tomu patrí. No trápila nás otázka, ktorá nám počas celej deviatky klopala na dvere: Kam ísť na strednú? Vynaložené úsilie a námaha ani náhodou neboli zbytočné, keďže sa nám podarilo prehrýzť cez monitor i prijímačky, ktoré sme úspešne všetci zvládli a nakoniec sme sa rozhodli podľa svojich možností a schopností pre vhodné štúdium. Zostáva nám len dúfať, že naše rozhodnutia boli správne a vybrané stredné školy budú dobrým odrazovým mostíkom pre budúci život, či už v zamestnaní alebo vo vysokoškolských laviciach.

Lúčime sa s časom presedeným v laviciach našej triedy. Vyľakané deti sa počas deviatich rokov premenili na sebavedomých žiakov a v septembri sa z nich stanú čerství stredoškoláci. Lúčime sa s vami, vážena pani riaditeľka, lúčime sa s učiteľským zborom, lebo vy, učiteľia, ste formovali naše osobnosti, vzdelávali ste nás, poskytovali ste nám cenné rady, odovzdávali more skúseností, riešili ste naše hádky jednoducho pomáhali, kde bolo treba. Zo školy ste nám vytvorili druhý domov. Našli sme vo vás dobrých priateľov, na ktorých sa dá vždy spoľahnúť, a ktorí sú oporou v ťažkých chvíľach a za to vám úprimne a srdečne ďakujeme. Zároveň sa vám chceme ospravedlniť za všetky problémy, ktoré sme vám spôsobili často krátko kvôli našej nezodpovednosti, ľahostajnosti, lenivosti, neposlušnosti či drzosti. Teraz keď sa naše spoločné chodníčky rozchádzajú vám môžeme sľúbiť, že našu základnú školu budeme reprezentovať, robiť jej dobré meno a v dobrom na ňu spomínať. Nastal čas, aby sme vám všetkým ešte raz vyslovili vďaka a dovoľujeme si povedať - ELITA ODCHÁDZA!

